

L'oportunitat dels pressupostos

Hi ha tres temes que encara no estan resolts i que condicionen la votació dels pressupostos. Però en la reacció d'aquests dies hi ha també una qüestió d'imatge política. Les paraules de Rubalcaba, com dies abans les de Solbes, i en general les paraules pronunciades per diferents membres del Govern espanyol en els darrers temps, demostren una confiança i una seguretat en el suport de CiU que no agrada als nacionalistes.

Les darreres setmanes hem assistit a un apassionant estira i aflixa dialèctic entre diversos representants del Govern espanyol i qualificats membres de CiU sobre la intensitat o el grau d'entesa que hi ha entre nacionalistes i socialistes sobre els pressupostos de l'estat de l'any que ve. La tranquil·litat amb què s'han referit alguns membres del Govern espanyol a la facilitat de pacte de CiU ha encès el llum vermell del cantó nacionalista, advertint que per ara, el més calent és a l'aigüera. Macià Alavedra, l'home encarregat de fer els comptes amb Pere Solbes, va deixar les coses al seu lloc poc abans de tastar l'habitual suquet de peix que Pere Portabella ofereix cada estiu a amics i saludats. El dia abans, un Alfredo Pérez Rubalcaba confiat havia assegurat, sense vacil·lar, que el seu govern veia "fàcil" el pacte amb CiU i aventurava fins i tot l'existència d'un "principi d'acord". Aquesta afirmació va ser rebatuda pel conseller d'Economia català, que va rebutjar l'existència d'aquest pre-acord, i per afegir més aigua freda a les alegries estivals de Rubalcaba, va recordar que existia un "allunyament considerable" entre les posicions del Govern espanyol i les de CiU. Aquestes declaracions s'afegien a d'altres pronunciades anteriorment i de posteriors que s'han produït, totes elles opinant sobre la distància, més llunyana o més propera, segons qui parla, que hi ha entre les dues posicions. Per posar ordre, Pujol i Roca van interrompre les seues vacances la setmana passada i es van reunir per analitzar la situació.

Es evident que CiU ha reaccionat. Els nacionalistes han volgut marcar distàncies. Hi ha tres temes que encara no estan resolts i que condicionen la votació dels pressupostos: el deute de la sanitat, el repartiment dels fons de cohesió europeus i les rebaixes fiscals a les empreses. Però en la reacció d'aquests dies hi ha també una qüestió d'imatge política. Les paraules de Rubalcaba, com dies abans les de Solbes, i en general les paraules pronunciades per diferents membres del Govern espanyol en els darrers temps, demostren una confiança i una seguretat en el suport de CiU que no agrada als nacionalistes. L'executiu espanyol sembla confiar que CiU, estiga satisfeta o no de les seues reivindicacions, no farà caure el Govern. En definitiva, confia que CiU ho vota tot, siga perquè hi està d'acord, siga per sentit de responsabilitat o governabilitat. I aquesta imatge, ni agrada ni convé a CiU.

La negociació encara està en curs i com és evident difícilment es trencarà. Almenys per ara. Però CiU haurà de demostrar que aquesta imatge no és certa. En aquesta negociació, dels tres temes que hi ha sobre la taula, n'hi ha dos que demostren la lentitud i l'embarcament de l'anomenat i malmenat tomb autonòmic. El primer, el del deute de la sanitat, fa sis anys que s'arrossega. No es pot incloure per tant en el capítol del tomb autonòmic, sinó en el capítol del que algú en diria qüestions pendents: fa molt de temps que es reclama i s'arrossega, i arriba tan sentit com la cançó de l'estiu passat, l'esperat i anhelat 15% de l'IRPF. Que va caure també en una negociació de pressupostos. Fins ara, es pot dir que amb el finançament de la sanitat, en cas d'aconseguir-se, encara no hauríem començat a girar.

Amb el segon punt, el de la distribució dels fons europeus, ja no es tracta de donar diners, sinó simplement de decidir una cosa molt simple: qui els reparteix, l'estat o les comunitats autònomes. Però hi ha un problema: qui té per ara la capacitat de repartir-los és Josep Borrell, ministre d'Obres Públiques i el membre del Govern espanyol més destacat en la defensa de l'estat, entenent l'estat en el sentit únic i indivisible. Reticent per tant a dividir la caixa en 17 parts. Aquí es veurà fins a quin punt són prou els 17 diputats de CiU per fer doblegar les fermes conviccions de Borrell.

En definitiva, costarà. Però costarà el que no hauria de costar, perquè al cap i a la fi no més estem davant de normalitzacions o racionalitzacions administratives. Com deïem, encara no hem començat a girar. El deute de la sanitat i la participació en la distribució dels fons de cohesió europeus són el vermut, l'aperitiu escàs, del gir autonòmic. Començarem a girar, diuen, tot i que, pel que s'ha vist amb el tema del model de policia, tímidament. De moment però, González encara ha tingut unes vacances tranquil·les. Un agost més. L'últim? Pujol decideix.